

List od Preláta (marec 2008)

V blízkosti Veľkého týždňa,
Prelát vyzýva milovať Boha a
blížneho s úsilím športovcov,
keď sa blížia cieľu.

23.03.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Pred dvoma týždňami som mal to
šťastie, že som mohol stráviť
štyridsaťosem hodín v Holandsku.
Ako vždy počas týchto krátkych ciest
—rovnako ako počas tých dlhých—,

ďakujem Pánovi, pretože je cítiť jednotu v Diele: toto byť *cor unum et anima una* (Sk 4, 32, vg), a pritom všetci rozdielni. Náš Otec, ktorý sa modlil za túto rozmanitosť od začiatku, ďakoval, keď videl, ako sa stáva skutočnosťou, a tiež keď sa presviedčal o tom, že táto rôznorodosť prispieva k silnejšej jednote plnej radosti.

Blíži sa Veľký týždeň a Veľká noc. Už uplynula polovica pôstu, a preto je nutné zrýchliť krok. V športe atléti zdvojnásobia svoje úsilie, keď sa blížia k cieľu. Ak si dovtedy šetrili sily, tak teraz ich veľkodušne vynaložia v nádeji na dosiahnutie dobrého umiestnenia alebo víťazstva. Niekedy myslím na to, že čas ubieha rýchlejšie ako naše úsilie o svätosť, o obrátenie, a nemalo by tomu tak byť, pretože máme kráčať v Božom tempe.

Správajme sa rovnako ako športovci. Čím iným sú tieto týždne, ak nie cvičením sa, aby sme prežili Sväté trojdné očistení. Znova nám poskytuje možnosť intímne sa zúčastniť na Kristovom víťazstve nad hriechom a nad smrťou. Túto známu metaforu z oblasti športu, ktorú používa svätý Pavol (Por. 1 *Kor* 9, 24-27; *Flp* 3, 12-14), rozvinuli cirkevní otcovia. Všimnite si napríklad, ako sa vyjadruje svätý Lev Veľký. Povzbudzuje kresťanov, aby zdvojnásobili svoje úsilie «aby dosiahli palmu víťazstva v oblasti duchovného života» (Svätý Lev Veľký, *Kázeň 7 o Pôste*), uvádza dôvod preto, aby sme v týchto dňoch bojovali viac: «Žiaden z nás nie je taký dokonalý a taký svätý, že by nemohol byť ešte dokonalejším a svätejším. Preto všetci bez ohľadu na úrad a bez ohľadu na zásluhy, bežme so svätou túžbou z miesta, kde sa nachádzame až tam, kam sme sa

zatiaľ nedostali» (Svätý Lev Veľký, *Kázeň 2 o Pôste*).

Minulý mesiac som vám navrhol, aby ste sa snažili obzvlášť o ducha umŕtvovania a pokánia. Dnes by som sa chcel zastaviť pri praktizovaní skutkov milosrdenstva, telesného a duchovného, ku ktorým nás Cirkev povzbudzuje. Pápež sa vo svojom posolstve na pôstne obdobie v tomto roku sústredil na almužnu, upozorňujúc na to, že tento skutok lásky okrem toho, že predstavuje pomoc núdznym, je zároveň asketickým cvičením na oslobodenie sa od pripútanosti k pozemským dobrám (Por. Benedikt XVI., *Posolstvo na Pôstne obdobie 2008*, 30. 10. 2007, č. 1).

Keď pomáhame núdznym a splňame pritom podmienky podľa učenia Ježiša Krista v evanjeliu (Por. *Mt* 6, 2-4), identifikujeme sa viac a viac s Pánom, ktorý prišiel na zem, aby

oslobodil človeka od jeho biedy,
najmä od hriechu; a zároveň
preukazujeme službu Ježišovi, ktorý
sa rozhodol stotožniť sa so svojimi
najmenšími bratmi: *Bol som hladný a
dali ste mi jesť; bol som smädný a dali
ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili
ste ma; bol som nahý a priodeli ste
ma; bol som chorý a navštívili ste ma;
bol som vo väzení a prišli ste ku mne*
(Mt 25, 35-36).

Vo svetle týchto Pánových slov
vidíme, že skutky lásky a konkrétne
almužna, presahujú čiste hmotnú
dimenziu a sú predovšetkým
prejavom lásky, ktorou nás Boh
miluje: **Zakaždým, keď sa z lásky k
Bohu delíme o naše dobrá s
núdznym blížnym, zakusujeme, že
plnosť života pochádza z lásky a že
všetko sa nám vracia ako
požehnanie vo forme pokoja,
vnútorného uspokojenia a radosti**
(Benedikt XVI., *Posolstvo na Pôstne
obdobie* 2008, 30. 10. 2007, č. 4).

Uskutočňujme teda, každý v rámci svojich možností, tento skutok lásky, ktorý je živým príkladom evanjelia. Sám náš Pán prisľúbil zvláštne duchovné dary tým, ktorí ho budú vykonávať, pretože *láska zakrýva množstvo hriechov* (1 Pt 4, 8); a všetci potrebujeme Božie odpustenie.

Je logické, a Cirkev to vždy tak chápala, že láska k blížnemu sa nemôže obmedziť na hmotnú oblasť. V skutočnosti existuje veľa chudobných ľudí, nie pre nedostatok hospodárskych prostriedkov, ale pre nedostatok citu, lásky; žijú v smutnej opustenosti alebo sú obklopení chladnou ľahostajnosťou. V tejto súvislosti rozumieme tomu, čo neustále učil svätý Josemaría: *Kresťanská láska nespočíva len v “dávaní”, ale aj v “pochopení”* (Svätý Josemaría, *Cesta*, č. 463). Tieto slová možno uskutočňovať v nespočetných situáciách každodenného života a nikdy nestratia svoju aktuálnosť.

Aj keď pomocou sociálneho pokroku dokážeme zabezpečiť všetky naliehavé fyzické potreby ľudstva — potravu, ošatenie, obydlie, zdravotnú starostlivosť, atď.—, nikdy sa ním nevyriešia vnútorné potreby —cit, pochopenie, odpustenie, prijatie— toľkých ľudí. Zatiaľ čo tie prvé potreby je možné vyriešiť na základe krokov zo strany štátu, tie druhé sa týkajú intímnej sféry každého z nás, tu je osobný vzťah nenahraditeľný. Práve v tomto spočíva oblasť pôsobenia pre nás kresťanov, aby iní pocítili útechu Kristovej lásky.

Láska —*caritas*— bude vždy potrebná aj v najspravodlivejšej spoločnosti, píše pápež vo svojej prvej encyklike. Neexistuje nijaké spravodlivé štátne usporiadanie, ktoré by urobilo službu lásky zbytočnou. Kto sa chce zbaviť lásky, zbavuje sa sám seba ako človeka. Vždy tu budú utrpenia, ktoré si vyžadujú útechu a pomoc. Vždy tu

bude samota. Vždy tu budú aj situácie materiálnej núdze, v ktorých je nevyhnutná pomoc formou konkrétnej lásky k blížnemu. Štát, ktorý chce všetko zabezpečiť, ktorý všetko vzťahuje na seba, sa v konečnom dôsledku stáva byrokratickou inštanciou, ktorá nemôže zabezpečiť to najpodstatnejšie, čo trpiaci – a každý človek – potrebuje: láskyplnú osobnú starostlivosť (Benedikt XVI., Encyklika *Deus caritas est*, 25. 12. 2005, č. 28).

Objavíme to pri pozornom čítaní evanjelia. Zaiste, Ježiš sa stará o zástupy, ktoré nemajú čo jesť, o chorých, ktorí k nemu prichádzajú, aby ich vyliečil, o dav, ktorý túži po učení, ktoré mu prináša spasu (Por. *Mt* 14, 13-21; *Mk* 1, 32-34; *Mk* 6, 33-34) ... Ale rovnako sa zaoberá jednotlivými osobami: vyslyší malomocného, ktorý sa mu vrhne k nohám a prosí ho o zdravie; rozpráva

sa osamote s Nikodémom, ktorý hľadá pravdu, venuje sa samaritánskej žene pri studni v Sichare, aby sa obrátila; prijíma kajúcu hriešnicu v dome farizeja, a dáva jej duši pocítiť Božie odpustenie (Por. Mt 8, 1-4; Jn 3, 1-21; Jn 4, 7-30; Lk 7, 36-50)...

Učme sa od Pána a uskutočňujme jeho učenie v praxi. *Toto úsilie o duše je tým najlepším prejavom apoštolského snaženia, a jeho predmetom sú všetci ľudia na svete, bez výnimky: priviesť ich k Bohu, zapáliť ich, očistiť ich, naplniť ich láskou... Ale potom je potrebný poriadok pre tento —pretože nás zaujímajú všetky duše— nespočetný zástup ľudí. Aby naša horlivosť, ktorá je láskou, bola láskou Krista, je potrebné, aby tu bol poriadok, táto láska sa má šíriť akoby v kruhoch. Najprv vaši súrodenci, deti moje, tí, ktorí patria k tejto nadprirodzenej rodine, ktorí patria do ovčince. Toto je*

prvou povinnosťou každého jedného z vás. Potom je potrebné starať sa o členov vlastnej rodiny —rodičov, súrodencov—, pretože priviesť ich bližšie k Dielu znamená priviesť ich bližšie k Bohu. Potom sú to všetci katolíci, tí, ktorí sa nazývajú kresťanmi, ktorí často nepoznajú Krista. Napokon, všetci ostatní, bez výnimky. Všetky duše, všetky, všetky, všetky! (Svätý Josemaría, Poznámky z kázne, 13. 10. 1963).

Láska, teda, musí mať poriadok; láska začína u osôb, ktoré sú nám *najbližšie*: u rodiny, susedov, kolegov v práci, priateľov... Akou úžasnou príležitosťou je pre nás pôst, aby sme sa usilovali o konkrétne prejavy lásky, ktoré sú výsledkom úprimnej bratskej lásky!

O prvých kresťanoch sa s obdivom hovorilo: *Pozrite, ako sa milujú!* (Tertulián, *Apologetika* 39). Táto chvála našich prvých bratov vo viere

by mala zaznievať tiež dnes,
kdekoľvek, kde sa nachádza Majstrov
učeník. V tejto súvislosti je veľmi
aktuálnym napomenutie svätého
Josemaríu: *Ak cítiš, že si teraz a vo
svojom živote túto chválu nezaslúžiš,
že tvoje srdce nereaguje na Božie
požiadavky, ako by malo, snaž sa to
napraviť. Prijmi výzvu svätého Pavla:
Kým teda máme čas, robme dobre
všetkým, ale najmä členom rodiny
veriacich (Gal 6, 10), tým, ktorí patria
k mystickému telu Kristovmu. Preto,
pokračoval náš Otec, hlavný
apoštolát, ktorý by sme my kresťania
mali vykonávať, spočíva v tom, že by
sme mali prispievať k tomu, aby v
Cirkvi vládlo ovzdušie pravej lásky, a
tak by sme vydávali najlepšie
svedectvo viery. Keď sa skutočne
nemilujeme, keď medzi nami
dochádza k útokom, ohováraníu a
roztržkám, kto bude priťahovaný
tými, ktorí tvrdia, že hlásajú radostnú
zvesť evanjelia? (Svätý Josemaría,
Boží priateľé, č. 225-226).*

15. marca budeme sláviť liturgický sviatok svätého Jozefa, tento rok sa slávi skôr, pretože 19. marec pripadne na stredu Veľkého týždňa. Život patriarchu, naplno venovaný starostlivosti o Ježiša a Máriu, nám hovorí o láske, ktorá vedie k úplnému zabudnutiu na seba. Keď budeme 19. marca obnovovať naše odovzdanie sa Bohu žasnúc nad príkladom tohto spravodlivého muža, meditujme nad tým —ako učí svätý Ján—, že skutočná láska k Bohu sa prejavuje v konkrétnej láske k blížnemu. *Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov. Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska? Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou (1 Jn 3, 16-18).*

Vo svojom posolstve na pôstne obdobie spomína pápež vdovu, ktorá

vhodila pár mincí do chrámovej pokladnice. Táto chudobná žena si zaslúžila Ježišovu pochvalu pre svoju veľkodušnosť: dala všetko, čo mala. Uvažujúc nad tým, že táto udalosť sa historicky udiala v dňoch predchádzajúcich utrpeniu a smrti Pána, najväčšieho prejavu Božej lásky, nám Benedikt XVI. navrhuje konkrétne kroky: **Môžeme sa naučiť urobiť z nášho života dar. Keď ho nasledujeme, učíme sa byť pripravení nielen dávať to, čo vlastníme, ale dávať samých seba. Či vari sa celé evanjelium nedá zhrnúť do jediného prikázania lásky? Pôstna prax dávania almužny sa teda stáva prostriedkom na prehĺbenie nášho povolania byť kresťanmi. Keď kresťan nezištne obetuje sám seba, svedčí o tom, že zákony života nediktujú materiálne bohatstvá, ale láska** (Benedikt XVI., *Posolstvo na Pôstne obdobie*, 30. 10. 2007, č. 5).

Modlím sa, aby nábožná účasť na liturgickom slávení Svätého trojdnia bola pre nás impulzom, na jednej strane, aby sme obnovili bolesť nad našimi hriechmi, ktoré boli motívom toho, aby Pán na seba vzal utrpenie; a na druhej strane, aby podnietila našu lásku a našu vďaku voči Bohu, ktorá sa prejaví v tom, že sa budeme viac a viac venovať službe ľuďom, ktorých nám Pán pošle v priebehu našej cesty, aby sme sa starali o uspokojenie ich hmotných a duchovných potrieb. Ako chcem sprevádzať Ježiša v týchto dňoch? Chcem vynaložiť všetku námahu, aby som neprišiel ani o jediné Pánovo gesto? Bdem pri jeho svätom mŕtvom tele zahĺbený do modlitby a kajúcnosti, ktoré sú dvoma formami lásky?

Okrem týchto liturgických sviatkov sú v marci aj iné pamätné dni. 11. marca je výročie narodenia nášho drahého Dona Álvara a 23. marca je

výročie jeho odchodu do nebeskej
vlasti pred štrnástimi rokmi.

Niekoľko dní pred svojou smrťou
putoval po stopách nášho Pána po
Svätej Zemi, zanechajúc nám úžasný
príklad nábožnosti. Prosme Boha,
aby nám všetkým udelil takú veľkú
vernosť duchu Diela, aká nám žiari z
príkladu života tohto verného Otca a
Pastiera Opus Dei.

Nemôžem nespomenúť, že 19. marca
uplynie dvadsaťpäť rokov od
vyhlásenia pápežskej buly, ktorou
Opus Dei bolo zriadené ako osobná
prelatura. Stačí sa pozrieť na
uplynulé štvrtstoročie, aby sme
objavili —a pritom nevieme o
všetkom!— toľko motívov na
vďačnosť voči Najsvätejšej Trojici.
Usilujme sa starať sa o Dielo, deti
moje, opakujme často onú strelnú
modlitbu svätého Josemaríu, ktorú
doplnil jeho nástupca: *Cor Mariæ
dulcissimum, iter para et serva tutum!*
Ďakujme tiež Bohu za jeho

služobníka Jána Pavla II., ktorý bol poslušným nástrojom v Pánových rukách. Za tento úmysel sa modlil náš Otec denne pri svätej omši, a tak je logické, aby sme sa zjednotili s jeho eucharistickou nábožnosťou pri príležitosti výročia jeho kňazskej vysviacky 28. marca.

Dnes som dokončil duchovné cvičenia. Prosím vás o podporu svojimi modlitbami, aby som sa aj ja znova úplne obrátil počas pôstu a aby som mohol sláviť Veľkú noc s očisteným srdcom, zapálený láskou k Bohu, k mojim deťom a ku všetkým dušiam.

S láskou vás žehná

váš Otec

+Javier

Rím, 1. marca 2008.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-od-prelata-marec-2008/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-od-prelata-marec-2008/)
(23.02.2026)